

Sygn. akt IV K 652/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

Prokurator: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27.11.2017r., 29.12.2017r. i 31.01.2018r.

sprawy **A. K. (1)**, s. W. i K., ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 lipca 2014 roku do dnia 22 marca 2017 roku w W. na ul. (...) uporcezywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie, V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 października 2013r. sygn.: VRC 13/13 obowiązku opieki, przez niełożenie na utrzymanie małoletniej córki A. K. (2), czym narażono w/w na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209§1 kk

orzeka

Stosując przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 22.03.2017r.:

I. Oskarżonego **A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 209§1 kk skazuje go, a na mocy art. 209§1 kk wymierza mu za to karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby

III. Na mocy art. 72§1 pkt 3 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej córki A. K. (3),

IV. Na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

IV K 652/17

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił co następuje:

A. K. (1) pozostawał z J. K. w związku małżeńskim w okresie od 2004r. do 2007r. W dniu 19.02.2005r. ze związku tego urodziła się A. K. (2). Wyrokiem z dnia 17.10.2007r. w sprawie I C 32/07 orzeczono rozwód w/w powierzając wykonywanie władzy rodzicielskiej matce małoletniej A. K. (2) i powierzono jej wykonywanie władzy rodzicielskiej

nad córką, pozbawiając władzy rodzicielskiej ojca. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w W. V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 października 2013r. o sygn.: VRC 13/13 zasądzono od A. K. (1) na rzecz małoletniej córki A. K. (2) alimenty w kwocie po 600 zł płatne do rąk J. K.. W okresie od 1 lipca 2014 roku do dnia 22 marca 2017 roku w W. na ul. (...) uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz powyższego wyroku obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej córki A. K. (2), czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego (k.193-194, 196), zeznań świadka J. K. (k.194-196, 16, 115, 123-125), K. K. (k.207-208) oraz innych dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszernie wyjaśnienia, z których wynika, że była żona otrzymywała alimenty od jego rodziców, a on dziecka nie widział od 6-go miesiąca życia, gdyż został pozbawiony praw rodzicielskich i prawa do jakiegokolwiek kontaktu z dzieckiem. Dodał, że próbował nawiązać kontakt z byłą żoną, ale bezskutecznie. Nie płacił alimentów zgodnie z wydanym wyrokiem, a jego treść znał i był uczestnikiem postępowania o alimenty, lecz wyroku nie skarżył. Nie płacił alimentów gdyż z obecną żoną byli w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Wiedział, że jego rodzice płacą alimenty.

Wyjaśnienia oskarżonego nie pozostawiają wątpliwości co do faktu, że nie realizował obowiązku alimentacji wynikającego zarówno z ustawy jak i w/w wyroku i tym samym sam oskarżony potwierdził okoliczności stanowiące podstawę uczynienia mu zarzutów w tej sprawie. Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania jego relacji związanych z jego wiedzą o dokonywaniu przez jego rodziców płatności tytułem alimentów jak i stosunków pomiędzy nim a byłą żoną i ich córką.

Sąd uwzględnił twierdzenia świadka J. K. co do faktu, że oskarżony nie płacił alimentów nigdy i że otrzymywała alimenty zasądzone od rodziców oskarżonego, a następnie – po śmierci jego ojca – od jego matki. Sąd uwzględnił także twierdzenia świadka co do faktu, że w okresie objętym zarzutem małoletniej pokrzywdzonej brakowało podstawowych rzeczy, a pozostające J. K. pieniądze po dokonaniu niezbędnych opłat z trudem wystarczały na jedzenie.

Sąd uwzględnił także zeznania K. K., które potwierdzają dokonane w tej sprawie ustalenia, w tym także te, które wskazują na fakt, iż oskarżony nie łożył alimentów na rzecz swojej córki.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i zdaniem Sądu nie istnieje potrzeba jego uzupełniania o jakiegokolwiek dowody, które miałyby znaczenie dla ustaleń faktycznych. Przesłuchani świadkowie jak i oskarżony zgodnie stwierdzili, że oskarżony zasądzonych alimentów nie płacił, a dokonane ustalenia wskazują, że oskarżony od wielu lat nie interesował się swoją córką wcale. Sam oskarżony stwierdził, że nie wie o jakiej córka chodzi szkoły ani jak wygląda.

Rozstrzygając o odpowiedzialności oskarżonego Sąd miał na uwadze treść przepisów kodeksu karnego obowiązujących w dacie czynu, bowiem były one dla oskarżonego względniejsze.

Przedmiotem przestępstwa niealimentacji są prawidłowe stosunki rodzinne i realizacja obowiązku opieki przez zaspokojenie potrzeb materialnych osób, które same nie są w stanie ich zaspokoić. (patrz: Komentarz do art. 209 k.k. Marek Andrzej LEX 2010). Warunkiem karalności danego zachowania nie jest samo ***niewykonywanie ciężącego na sprawcy obowiązkułożenia na utrzymanie dziecka, lecz uporczywe uchylanie się od tego obowiązku. Przez uporczywość, rozumie się zachowanie długotrwałe, powtarzalne, nacechowane złą wolą i nieustępliwością*** (patrz wyrok SN z dnia 27 lutego 1996 roku). Do stwierdzenia zaistnienia przestępstwa z 209 k.k. należy wyróżnić element subiektywny – szczególne, psychiczne nastawienie sprawcy, jak również obiektywny – uchylanie się trwające pewien dłuższy czas. Ponadto przestępstwo z 209 § 1 k.k. jest

przestępstwem materialnym – niezbędnym warunkiem jego popełnienia jest niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dziecka. Musi być to stan bezpośredniego i konkretnego zagrożenia wskutek zaniechania sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania oskarżycielki posiłkowej, które nie pozostawiają wątpliwości co do faktu, że niealimentacja oskarżonego spowodowała powyższe skutki i z tego powodu pokrzywdzona została narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W konsekwencji Sąd uznał zachowanie oskarżonego za takie, o jakim mowa w art. 209§1 kk w brzmieniu z daty popełnienia czynu. Jakkolwiek oskarżony wskazał, że w owym czasie miał problemy finansowe, to jednak należy mieć na uwadze fakt, że w tym samym czasie oskarżony – jak sam twierdzi - pracował, wypracowywał dochód w firmie swojej żony i z tak wypracowanych dochodów utrzymywał siebie i rodzinę. Nie sposób zatem przyjąć, aby w tym okresie oskarżony nie miał obiektywnej możliwości płacenia alimentów – choćby w części. Uwzględniając powyższe w ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Odnosnie orzeczonej kary Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak też skutki jego zachowania, a jako okoliczność łagodzącą uznał uprzednią niekaralność oskarżonego. Przestępstwo przypisane oskarżonemu w dacie jego popełnienia zagrożone było alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Uwzględniając dyspozycję art. 53§1 i 2 kk Sąd uznał, że adekwatna będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy. Jednocześnie w ocenie Sądu istnieje wobec oskarżonego pozytywna prognoza na przyszłość i kara ta spełni swoje cele mimo jej niewykonania, a zatem zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania zwłaszcza, że jednocześnie orzeczono wobec oskarżonego obowiązek bieżącego łożenia na utrzymanie pokrzywdzonej. Realizacja tego obowiązku stanowić będzie gwarancję otrzymywania przez uprawnioną alimentów w sposób przewidziany w/cyt. wyrokiem, zaś zaniechanie wykonywania tego obowiązku może spowodować – stosownie do treści art. 75§2 kk – zarządzenie wykonania zawieszony kary. W ocenie Sądu trzyletni – maksymalny okres próby jest w tym przypadku uzasadniony i będzie odpowiedni do zweryfikowania postawy oskarżonego.

Z uwagi na sytuację finansową oskarżonego Sąd uznał, że uzasadnione jest skorzystanie z możliwości przewidzianej w art. 624§1 kpk i zwolnił go z ponoszenia kosztów postępowania w tej sprawie.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak na wstępie.